

Kuidas me Kataloonias käisime

Tekst ja fotod: Kristjan Indus
ganges@gmail.com

See reis juhtus täiesti ootamatult ja plaaniväliselt.

Oli 2008nda aasta veebruari keskpaik ja ma mõtlesin, et kui õige käiks korra Tartus kui Briks ütles, et nemad lähevad märtsis Katalooniasse ja nagu oleks veel üht kaaslast vaja. Mõtlesin päeva ja otsin EasyJetist piletid ära. Tallinn-Berliin-Barcelona-Berliin-Tallinn 242,42 €.

Esmaspäev, 10. märts 2008

Mul alles juuksed pesemata ja kott pakkimata kui Birks saadab sõnumi, et on Tartust juba teele asunud. Aga sellegipoolest jõudsin lennujaama enam kui kaks tundi enne väljalendu. Hea kah, sai A gruppi, mis tähendab, et sai varem lennukisse ja oli rohkem istekohtade valikut.

Lend tundus kuidagi pikk ja tüütu aga kohale jõudsime kenasti. Teadsime, et **Berliinis** on transporditöölise streik ja bussid-trammid-rongid ei käi. Õnneks S-bahn siiski sõitis. Masinast AB tsooni pileti ostmise oli kukepea. Maksa 2.10 ja sõida 2 tundi. Ainult seda pisiastja ei pannud tähele, et pileti kehtivaks muutmiseks tuleb see perroonil valideerida ka. Sõitsime siis jänest ja sõime oma võileibu nagu Ida-Euroopa turistid ikka.

Alexanderplatsile jõudsime aegsasti mida siis saime patseerimise ja kohvikus istumisega täitsime. Oleks võinud õhtupimedust ka nautida, aga ilm ei olnud enam nii soe kui alul tundus. Siis paistis isegi raamatupood äge. Väljas pime õhtu juba ja kaubaalustest kokku klopsitud raamatulettidel oli kuhjas igasuguseid värvilisi köiteid. Kahjuks kõik saksa keeles. Müüjat ei kuskil. No väga imelik lugu. Aga vennike istus poes leti taga, avastasin siiski. Aga mulle on kaubaalused alati meeldinud. Kord viisin isegi kallile kursaõele sünnipäevaks ühe üpris suure ja raske. Tema miskipärast sellest niiväga vaimustuses ei olnud. Isegi tuppä ei lubanud viia.

Lõpuks saime Teaga kokku ning läksime sissejuhatuse mõttes kõigi oma kompsudega ühte suvalisse Hispaania sugemetega baari õlut jooma. Hilisem Schönholzi jõudmine osutus veidi keerulisemaks. Jaamas oli suur segadus ja keegi ei saanud aru kuhu poole mingi rong sõidab. Istusime lõpuks heas usus ühele varest suunast saabunule peale ja sattusime õigesse kohta. Tea elamine polnud üldse nii jube kui ta oli kirjeldanud. Päris õdus. Kahe peale väike maja. Kummalgi oma tuba. All vannituba, ülal köök.

11.märts

Tea läks juba hommikul vara tööle. Me ärkasime kui aknast paistev päike enam kuidagi voodis olla ei lubanud. Asjatame mõnusa segaduse ja gaasipliidiga köögis ning läheme linna avastama. Ega meil mingit kindlat sihti olnud. Oleksin tahtnud fotomuuseumisse minna, aga *Kunstabibliothek will close its branch at the Museum of Photography until spring 2009* ning Helmut Newtoni pilte ka ei saanud vaadata, sest *Due to major reconstruction we have to close the doors of the Helmut Newton Foundation to visitors until June 3rd 2008*. Seega oli mul suht ükspuha mis teha.

Ja ehki Birksi reisiraamat väidab Berliini Pariisist 6 korda suurema olevat, siis leidsime ringi jalutades nii Brandeburgi värava, Riigipäevahoone kui juudimälestusmärgi täiesti juhuslikult üles. Kebabi sõime ikka ka ning ostlemas käisime. Minu kaalukaim ost oli suur, kõikide lisadega kohv Starbucksist, a Birks sai riided ka ikka selga.

Õhtupoolikult saime Teaga Podzdami platsil Sony tsentri juures kokku. Sõime hiina sugemetega nuudleid ja läksime kinno. Kavas oli “The Other Boleyn Girl”. Igasugu reklaame näidatakse seal enne filmi nii palju, et mine lolliks. Näiteks pärast jäätisereklaami pandi tuled põlema ja tibid tulid saali krõbisevat pakkuma. No päris tüütu. Hakkasin mingi hetk kartma, et äkki on meie film ka

dubleeritud, aga kui ta lõpuks algas, siis polnud isegi subtiitreid. Üleilmastumise sugemed ilmselt.

12. märts

Tea tööle ei läinud. Ütles superviisorile, et tal tarvis täna hoopis noorteprojekti arutada. Noh, projekt algas tugeva hommikupastaga. Mina avastan kõrval poes käies, et kui odav limps maksab 17 senti, siis sinna lisandub veel 25 senti pakenditasu. Õllepudeliga on valutum – ainult 8 senti. Üleüldse on siin see pakendamine, sorteerimine ja muu öko kõvasti moes. Isegi ooteperroonil on neli erinevat prügikasti, kenasti värvilised. Bio, orgaanilisi, öko ja äka tooteid müüvaid poode on iga nurga peal. Ühte sellisesse kaltsukas-õmblusateljee-teepoe-jms sugemetega poodi kaevusid tüdrukud nii kauaks, et ma jõuan selle ajaga poolele linnale ringi peale jalutada. Koos läheme vaatame värvilise müürjupi ka üle ning kuna ühel ja samal ajal saabuvad nälg ja vihm, siis leiame lahenduse järjekordses Aasia sugemetega söögikohas. Seal istudes ja aknast välja vaadates jõudsin vaatlusmeetodit kasutades suure avastuseni. Katseisikuid oli tuhandeid, mehi ja naisi, igasugustest rassidest ja vanuseklassidest ning nuudliroa lõpuks sain aru kuidas on tekkinud see alt kitsaste pükste mood. Asi pole üldse seotud sooviga oma tagumist otsa suurema, vägevamana ja pandavamana näidata. Lihtsalt väga mugav on rattaga sõita kui püksisääred ei jää keti vahele ega lähe õliseks. Ma isiklikult olen mitmed püksid väntamise ohvriks toonud, sest ei usu, et elu peaks liiga mugav olema. Olen ikkagi vanakooli mees.

Ja õnneküpsis ütles, et mu elu saab pikk olema: *Do not lose your heart, things will improve with years.*

Koduteel läbi vihma suutsime muu hulgas soetada ka roosa kausi ja selle sisse *happy hour* kooki.

13. märts

Õö ja hommik olid kohe eriti külmad. Nad on siin kokkuhoidlikult laisad ja ei viitsi suurt kütta. Tea oli juba tööle läinud ja ega meiegi kauemaks Berliini ei jäänud.

Barcelonas paistis päike ja on veidike soojem. Sööme kohvikus oma esimesed Hispaania võileivad (et siis saiad, ilma võita) ning ootame Riia lennult saabuvaid Siljat ja Pillet. Uurin välja, et linna on võimalus sõita turistibussiga 4.05 €. No mis hind see 5 senti seal lõpus on? Haige. Turismiinfost öeldi, et lähedasse rongijaama saab tasuta bussiga ja ka linna sõidu eest ei pea miskit maksma. Ei tahtnud sellist asja uskuda. Turisti koorimine on igal pool aus tegevus ikka ju. Aga see ime seal siiski oli. Raudteejaama uksele antakse pilet ja siis saad end läbi ukse perroonile lasta. Ja Renfe liin 10 viib tasuta kesklinna. 10 korra ühistranspordikaart maksab 7.20. Võtsime selle ja läksime oma suurepärasesse Graffiti hosteli. Oli selline suur kommuun. Köök oli olemas ja netti sai kasutada.

Kohe õhtul vaatasime üle kaks olulist vaatamisväärsust. Esiteks muidugi üle linna kõrguva kiriku **Sagrada Família**, mida on juba mingi 120 aastat ehitatud. Päevasel ajal lastakse sinna sisse ka uurima, me piirdusime väljastpoolt tornide ja kraanade imetlemisega. Usinad kataloonlased lubavad, et ainult 20 aastat läheb veel ja saabki valmis. No ikka paras nikerdamine see ehitis küll. Seega esimene Gaudi töödest nähtud. Sellest mehest ja juugendist Barcelonas mööda vaadata ei saa. Ja jalakäijate tänava **La Rambla** tahtsime ka kohe ära näha. See aga ostus selliseks trügimise meistriklassiks, et ei leidnud sealt ühtegi mõistlikku hinnaga söögikohta. Tulime siis hosteli tagasi ja avastasime sama maja esimeselt korruselt ühe tõmmude sugemetega suitsuse baari kus saime kenasti külma õlut larpida ja elu taas odavamaks juua.

14. märts

Hostelis magamine pole mingi lööktöö ega ühistegevus. Igal matsil on oma rütm. Kes saabub kell 4, kes lahkub kell 7, kellel on astma, kellel põis ei pea, kes norskavad nagu lõhkised auruvedurid. Ja kui me mingi paar nädalat tagasi need kohad siin kinni panime, siis olid need umbes viimased mõistliku hinnaga saadaolevad platsid terves linnas. Mis need turistid siia tulevad? Voldik väidab midagi sellist, et "nobody can't deny that shopping is an important part of any trip". Novotsis. Me veel ostlemiseni ei jõudnud. Plaan oli maju vaadata. Esimene oli selline suure muna moodi fallos mis pidavat öösel eri värvides heiklema. Edasi läksime mere äärde jalutama. **Rambla del Mar** on selline kena puidust promenaad kus inimesed patseerida saavad. Võtsime latted ja istusime päikese käes. Saatsin fännidele sõnumeid a la "päike ja vaade Vahemerele, kus sina oled?"

Päeva põhi-südamuseks sai **Güelli** parki ronimine, seal veni, õlle ja saia manustamine ning jälle allaronimine. See **Gaudi** on siin mingi über tähtis vend vist. Pool linna teda ja loomingut täis. Esimeses muuseumis seal pargis ma veel olin nõus tema toolide vaatamise eest maksma, a **La Pederera** maja pidasin

targemaks vaid väljastpoolt kaeda. Oleks võinud vast vastupidi talitada. Selle asemel vaatasin siis poes ringi. Toidupoes. Ilus müüja oli seal. Nojah. Mis ikka. Õllet saab igast erinevate ja imelikke hindadega. Tavaliselt müüakse siin 0,33 liitri kaupa. Levinuim on Estrella. Poes 55 senti, baaris 2 €. Kui õhtul uusi plaane arutame, siis on jalgades väsimus ja näos päikesetunne. Tahaks kohe magama keerata, aga saan õlledest ja mozarella saiadest siiski nii palju energiat, et suudan järgmiseks ööks uue hosteli kinni panna. Muidu jääksime lageda taeva alla, sest Graffitis enam kohti pole ja tsikid on üsna lääbakile ära.

15. märts

Hommikul Pep Ventura liini lõppu uude hosteli – Barcelona Dream. Moodne värk. Uksed käivad kaardiga, saab hommikusööki ja antakse tasuta linna kaart ka. Umbes 22 € nägu. Käisime kõrval kaupluses asuvas kohvikus hommikustamas. Meist ükski katalaani keelt ei valda, mõni pursib hispaaniat ja müüjatädi inglise keelt ei mõika üldsegi. Saime siiski koogid-kohvid tellitud. Saab selgeks, et tegelikult siin maal lattet ei tunta, joogiks on *café con leche*. Kui tädi kuulis kust me oleme, siis hüüdis: "Estonia! Eurovision!" ja naeris tükk aega, pakkus juustu proovida ja rääkis mingid pikad jutud veel.

Sõitsime metroo teise otsa, võtsime sealt funiculari, siis veel köisraudtee ja juba olimegi **Montjuici** mäe otsas. Kindluses vaatasime vaadet, võtsime ühe kosutava õlle ja siis asusime allapoole tulema. Mina pakkusin oma kaaslastele kena vaatemängu kui ma üliväga graatsiliselt ühel kruusasel mäenõlval külglibisemisse sattusin. Noh, kiire oli piknikuplatsi leidmisega. Kaamera jäi õnneks terveks, aga puus valutab mitu päeva.

Panin tähele, et linnas on kahtlaselt palju soomustatud politseiautosid, et ega nad ju ometi nii kangesti terroriste kardavad? Aga küsimusele sain vastuse kui nägin meelevaardust. Ega ma ei saanudki aru mille poolt need demonstrandid olid, aga igatahes olid nad sõja vastu. Lehvitasid igasugu lippe, kõige grotesksem neist N Liidu oma. Segane värk. Organiseerimine oli igatahes tasemel, rongkäigu lõpus sõitis prügiauto mis siis kõik maha pudenu ära koristas.

Kuna oli laupäev, siis käis metroo ööläbi. Olime sutsu kauem linnas ja hängisime tänavatel-baarides. Ega eriti ei jaksanud ka, sest päev otsa sai ringi patseeritud. Vajalike asjade ostmise mõttes on see paik mõttetu ja kallis. Kuskilt pole leidnud sellist mälukaartide nagu ma tahaks. Homme peaksime auto saama ja siis teeme Katalooniale tiiru peale. Võibla satume Andorrasse ka. Seal pidi ainult shoppamist ja suusatamist teha saamagi. Viimase jaoks pole riideid. Esimese jaoks raha. Vaatab. Telk on kaasas ja kui liiga külm pole, siis kavatseme paar ööd looduses veeta.

Siin on mingi selline mood, et särk on nii laia kaelusega, et vajub vähemalt ühelt õlalt maha. Alasti inimene (tütarlaps) siiski ei jää, sest selle all on selline maikamoodi asi. Vaidlesime omavahel, et kas on seks või mitte ja mis mees see selline on kes baaripukilt palja õlaga tütarlast niiviisi ainiti passib. Passisime meest üritades ära arvata kas ta on siia tulnud konverentsile ja tunneb end üksikuna või on lihtsalt pervers kuni too tualettruumi rettu läks. Teises baaris sain ise nõudepesija õlalihaseid imetleda ja endale igasuguseid silte külge kleepida.

16. märts

Hommikul lennujaama autole järele. Kõigepealt anti meile Fiat Punto, aga kuna sellel üks uks keeldus kinni seismast, siis vahetasime selle Citroën C3 vastu. Sama pisike punn. Ega see õige raja leidmine ja sellel püsimine polnud üldse kerge. Kaardiks oli meil mitu aastat tagasi välja antud 750 K maanteeatlas, ning miskipärast olid paljude teede numbrid selle ajaga muutunud. Teid oli kogu palju. Igasuguse laiuse, kiiruse ja hinnaga. **Sitgesi** me igatahes jõudsime päris valutult. Panime auto maa alla ära ja läksime rannamelu nautima. Ilm oli väga kena ja Birks väitis, et sellises vees võiks isegi ujuda. Söögikohtade hinnad olid siin sama koledad kui Barcelonas. Rannas küsiti supi eest 10 euri. Oma juust-õlu maitseid aga kah.

Edasi sõites sattusime kaks korda teemaksu ka maksma. Summad polnud suured, aga ega selle raha eest kihutama küll ei mahu tee peale. Mõttetu värk. Kuna telk oli kaasas siis oli mõte minna kämpingusse. Seal küsitud 9 euri nägu tundus selge

röövimisena, seepärast me **Tarragona** linna sõitsimegi. Siin puutusime taas kokku hiljem nii tuttavaks saanud parkimisprobleemiga. Linnades on see enamasti 9-11 ja 15-17 tasuline ja isegi siis, ning muul ajal eriti, on võimatu parkimiskohta leida. Hakkas juba hämarduma kui tüdrukud ühes kesklinna Hostalis meile kolme inimese toa 45 euro eest välja kauplesid. Maja oli kesklinnas, platsi poole oli sellest umbes 4 meetrit, all korrusel baar, ülal toad. Kohtusime ühe Ukrainast pärit naisega kes seal baaris juba 7 aastat töötab. Jagas igasugu õpetusi ja tarkusi. Olulisem oli see, et söögikohta valides tuleb võtta selline millel praht maas, sest see on odavam. Öises linnas sõime türklaste döner kebabi ja käsime India sugemetega baaris õlut joomas ja kõhutantsu vaatamas. Kole asi. Isegi kui tädi suht keskmise kehakaaluga on, siis ma parem sellist asja ei näeks. Õudukaid öösel õnneks ei näinud.

17. märts

Miskipärast magame kaua, sööme all *buterbrodi* juustu ja tomatiga. Tänaval nähtud reklaami ajal läheme Henri Cartier-Bressoni fotonäitust vaatama. Ma arvasin, et kuna näitus on tasuta ja mingi panga fujaees, ju seal siis mingi paarkümmend närust pilti on, aga tegelikult oli üsna uhke näitus, üle saja mustvalge pildi. Mitmed kuulsad sai ära näha, aga ühtegi Eestis tehtut polnud. Onkel käis siin 1973. aastal mil Kalju Suurel õnnestus vanameister ka pildile saada.

Panime otse põhjapoolle ajama. Teel avastasime, et Cabrabo kauplusekett on kõige odavam ja suurema valikuga mis seal maal saada on. Esimese suurema peatuse tegime alles **La Seu d'Urgelli** linnas kust saime infovoldikuid lähedal asuva **Cadi-Moixero rahvusparki** matkaradade kohta. Pikim neist on mingi 500 kilomeetrit ja teeb mäestikule kena ringi peale. Kuna ühe raja alguse lähedal pidi hostel ka olema, siis otsustasime sinna minna. Kui aga väikesesse tihedasse mägikülla **Arsèquelli** jõudsime, siis selgus, et seal on mingi majutuskoht küll, aga see on veel suletud. Üks tädi lubas oma õues telkida, aga mõtlesime, et kui juba telkida, siis võiks seda päris raja alguses teha. Sõitsime mööda siksakitavat ja järsku teed üles. 1338 meetri kõrgusel asuvas **Ansobellis** oli enne päikeseloojangut juba üsna jahe, seega tulime poolele teele alla tagasi ja panime laagri üles ühele mahajäetud heinamaale. Sõime ja jõime kuni kuu tuli välja. Ilus oli seal lumiste tippude vahel orus, aga jahe. Viimase veini võtsime sooja andjaks telki kaasa.

42°19'50.50" N, 1°35'29.03" E, Alt: 1108 m

18. märts

Mul öösel külm ei hakanud, aga Siljal oli kõige õhem magamiskott ja ta läks hommikul autosse sooja. Eks temperatuur võis nulli umbes minna öösel. Pikalt pikutada siiski ei viitsinud. Juba väga varakult panime kodinad kokku ja jätsime autosse. Läksime jala üles, sõime hommikust ja tegime matkarajale tiiru peale. Päris soojaks võttis seest ning päike pani näo õhetama.

Kenad, lumiste tippudega ümberringi ja sügislõhnad raagus tammepuudel. Ilus.

Lõunat sõime **La Ceus** ja võisimegi **Andorrasse** sõita. Imelik riik. Ainult mõned külakesed mägede vahel ja kõik. Pealinnas **Andorra la Vellas** veetsime mõned tunnid poode kammides. Ma küll ei ütleks, et eriti odav oleks olnud. Eks Hispaaniast vast soodsam, umbes Berliini tase. Otsin siiski uue 4 GB mälukaardi, sest seis hakkas juba kitsaks muutuma.

Andorrast ärasõit oli päris keeruline, sest tee tõusis aga ülespoole kuni olime juba pilvede sees ja nähtavust praktiliselt polnudki ning temperatuur oli alla nulli. Ühes järsus kurvis tegi vastutulev rallimees kena pirueti ja oleks pea meile sisse sõitnud, ainult paar sentimeetrit lahutas veel meid. Kui tuli

järgmine koht kus sai valida kas tasuline tunnel või käänuline tee üle mäe, siis me enam ei otsustanud kokku hoida. **Prantsusmaale** jõudsime pimedas. Tee äärest leidsime ühe kämpingu kus tundusid olevad ka majakesed. Omanikku polnud kohal. Pille kui ainuke kes oskas prantsuse keelt purssida, helistas talle. Kui omanik mingi tunni pärast tuli, siis seletas ta, et saab telkida või oma karavaniga, aga majakesed on ka kellegi isiklikud ja siia hoiule veetud. Aga hea mees andis meile kaardi ja seletas, et veidike edasi sõites on Hispaania linnas **Puigcerdas** hostele ja hotelle hulгим. Me tiirutasime seal mõnda aega ringi, aga ühtegi ei hakanud silma. Küsisime ühe onkli käest nõu. Pika jutustamise ja skeemi joonistamise peale lõppes asi sellega, et tema sõitis oma autoga ees ning juhatas meid õigesse kohta. Saime 21 euro eest igauks endale voodi ja kraanist kuuma vee.

19. märts

Kuna me ei tahtnud hosteli kasina hommikusöögi eest 3 eurot maksta, siis nosisime oma saiavarud nulli ning võtsime kohvikust ühe *con leche*. Sõitsime jälle Prantsusmaa poole.

Tee oli väga kurviline ja mööda mäenõlvu roomav. Lahedad vaated ja suur loksumine. Lidlis toiduvarud täis ja **Perpignani** suunas. Lootsime seda linna ennast küll vältida, aga ei õnnestunud suurelt teelt õigel ajal maha keerata. Kui ranniku poole jõudsim, siis läks jälle väga kurviliseks. Kaardil märgitud lühikeste vahemaade läbimine võttis väga kaua aega. Tahtsime lõunat Hispaanias Cadaquesi linnas süüa, aga ei pidanud nii kaua vastu. Ühel rannal tegime pikniku ja loksusime edasi. Ilmselt oli taga istmel veel hullem istuda. Kui aga ühest üsna järsust nõlvast üles roomates vuhises meile vastu rulluisutaja, siis tundus see nii ebareaalne, et ainus mõte millega tema tegevust oskas seletada oli suitsiid. Seda enam et tal kiivrit ega kaitsmeid polnud.

Cadaques oli ilus linn. Jalutasime ringi, vaatasime inimesi ja imetlesime mere ja mägede tasakaalu. Oleks tahtnud seal ümbruse matkaradadel kohe paar päeva turnida. Meie aga sõitsime edasi. Maa muutus laugeks ja asustus väga tihedaks. Metsikult telkimise kohti ei viitsinud enam otsida, nii me ühte mereäärseesse kämpingusse jäime. Üldiselt olid seal matkaautodest ja vagunelamutest laagrid püsti pandud, kõik mõeldavad mugavused sees, aga paar hullu olid peale meie ka telkima tulnud.

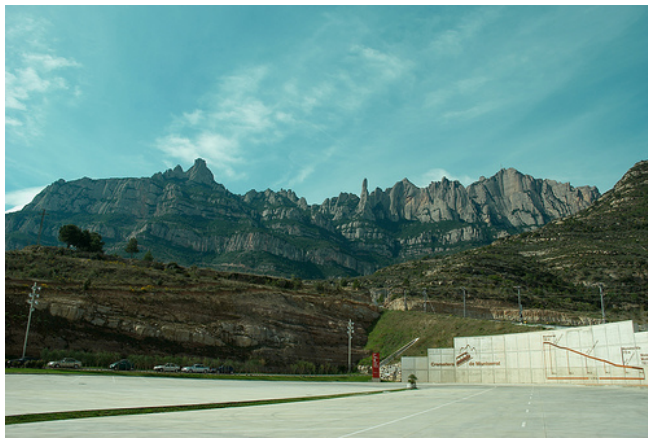
20. märts

Õö oli ootamatult jahe. Hommik oli ka tuuline. Sellest hoolimata otsustasin põmst õues asuva dušši all ära käia. Sooja vett vähemalt oli. Jõime kämpingu restoranis kohvi, ma vaatasin korra internetti ja ostsin kämpa supermarketist 12 magusat muffinit. No mingi meeletult suur kämping oli. Pildilt võis näha, et suviti on seal hektariteviisi vagunelamuid kokku aetud, kuid isegi märtsis oli päris palju rahvast. Sõitsime **Figueresse** kus asub **Dali** muuseumi kuhu ma juba enne Hispaaniasse minekut tahtsin minna. Muuseumis ja linnas oli palju rahvast, prantslased põhiliselt. Paljud noored istusid maas ja joonistasid. Seintel oli nii palju pilte, et kõikide vaatamiseks oleks pidanud seal mitu päeva olema.

Sõitsime Gironast mööda **Manresasse** kus tahtsime mingise öömaja leida. Selle väikelinna suurepäraselt peidetud I-punkt oli loomulikult juba suletud. Õnneks hakkas silma üks Panison kust õigeaegselt astus üks koristajatädi välja. Saime oma reisi kõikse koledamad toad kõikse odavama hinnaga, 12 eurot nägu. Oli selline meeleheitel vanameeste öömaja, koniaukudega linades. Käisime linnas ja täiustasime oma toiduvarusid. Et on pühadeeelne aeg, siis oli poes tõsine ostuhullus mida meie peened PIN-koodi nõudvad pangakaardid veelgi suurendasid. Läks vaja lausa kolme müüjat ja manuaali, et nendega maksmine läbi läheks.

Suur Reede, 21. märts.

Päev kulus matkamisele. Panime auto tasuta parklasse ja sõitsime **Montserrat** ehk sakilise mäe otsa. Vaatasime kirikut ja inimesi ning valisime kõige pikema ja raskema väljapakutud matkaradadest.

Matk tipnes 1236 meetri kõrguse St. Jeroni otsa ronimisega. Ega matkamine olnud keeruline. Rada oli märgistatud ja suures osas trepistatud. Rahvast kõikjal väga palju. Pühade jaoks sobiv ajaviide. Sai vist sadu kordi vastutulijaid *Hola!* hüüdega tervitatud. Sõime lõunat ja tulime teist teed mööda alla. Lõpp läks veidi nõmedaks, sest kulges mööda betoonist autoteed.

Et meil öömaja polnud ja finatsid olid ka juba üle eelarve kulunud (mul sai hommikul sull sai otsa, võtsin automaadist juurde. 60 euro tarvis tuli umbes 50 krooni teenustasu juurde), siis otsustasime, et viime auto juba õhtul lennujaama ära ja ööbime seal. Ja nii saigi. Lubati jätta auto ööseks platsile ja seal kallal kohmerdamas käia. Käisime siis tasuta rongiga linnas Kreeka sugemetega pita gyrost söömas ja

tulime ööseks lennujaama. Enamus häid ja varjatud kohti oli juba hõivatud. Igall pool magati, pappkastid voodiks keeratud. Me viskasime ühes soojas ja valges kohas lebod maha ja tegime ise hotelli endale.

22. märts

Kui neonroheline vestiga “toateenindaja” meid hommikul üles ajas, siis oligi paras aeg pisut reisiväevikut kirjutada, võõraid tüdrukuid vaadata, internetis käia, kohvi juua ja niisama unistada. Andsime auto ära ning läksime linna. Cataloniahostel.com oli päris lahe, valgusküllane kommuunike otse kesklinnas. Saime seal internetti ja teed juua ning läksime tuuritama. Esimesena jäi ette H&M. Ma otseloomulikult pidin midagi ostma.

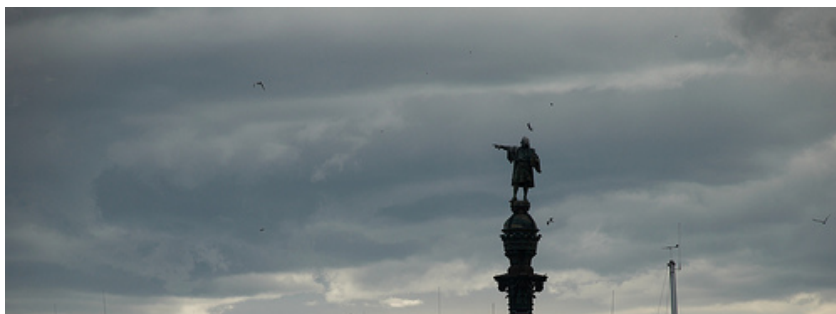

La Rambla läheduses paiknev turg oli äge. Letid olid igasuguste põllu- ja puuvilju ning mereande kuhjades täis. Inimesi oli ka tohutult, nii et karbikese troopiliste puuviljade valiku saamiseks tuli tublisti trügida. Turu tagaosas olevatest püstjalabaaridest ostmiseks oleks aga hoopis erilisi võimes vaja läinud. Ei hakanud

proovima. Üksi linnas jalutades võtsin türklaste käest hoopis ühe döneri ja istusin pronksist olümpiasportlase kõrvale pingile seda nosima ja saabuvaid turiste vaatama. Siin ma tegin järgmise olulise avastuse. Et miks on vaja sportlastele trenereid. Väga lihtne. Et nad ei mõtleks liiga palju. Tuleb teha seda ja täpselt nii nagu treener ütleb. Kui hakata oma tegemiste üle juurdlema, siis võin kole närvi minna ja võistluse ajal poleks see just eriti soovitatav. Igapäevastes tegemistes on see aga üsna imelik vaadata kuis istumine, astumine ja riietumine ainult juhendi järgi käia saab, aga ega kui tahta teha inimesest tippportlast, siis saabki temast pigem gladiaator.

Kui õhtupoole Kolumbuse kuju juures taas kõik kokku saime, siis oli ilm külmaks ja tuuliseks pöördunud. Sattusime taas oma tuttavale **George Orwelli** platsile (vend sõdis 1936/37 aastal

Hispaania kodusõjas, sai seal raskelt haavata ja kirjutas sellest raamatu “Kummardus Katalooniale”) ning sealst ühte veidi Zavoodi moodi baari. Esimene koht kus suur õlu tähendas poolt liitrit. Lisaks lasti mussi ja suitsuhaisu ka. Ma ei viitsinud seal kaua larpida ja otsustasin suure kaubamaja El

Corte Inglés all asuvast söögipoest veidi näksimist võtta. Ohjaa, oli see alles katsumus. Kõiksepealt oli seal sama palju rahvast kui ühel keskmisel osturallil ning lisaks veel muud peene kaubamaja veidrused. No ise ei võinud näiteks köögivilju

puutuda. Oli üks onu kes asju valis, pakkis ja kaalus. Ja tal polnud suurest järjekorrast hoolimata üldse kiire. Kui oma ülikallid tomatid kätte sain, juustu leidsin, siis pestot ma ei suutnud tuvastada ning saialetis oli järgmine saba, siis vihastasin selle lolli poe peale ning jätsin oma korvi vedelema ja lootsin koduteel mõnda väiksemat poodi kohata. Ja läks õnneks. Kuidagi õnnestus mul aga ülihiitsa ruudulise planeeringuga linnaosas sassi minna ja valele poole minema hakata. Ma süüdistaks siin jälle seda kognitiivseid võimeid nüristavat kaubamaja, kuigi võis asi ka nendes Estrellades olla. Aga hosteli ma jõudsin. Kui olin dušši all käinud, siis tulid tüdrukud ja me tegime ühe vägeva söömaaja, et raskusi oli magama minemisega.

23. märts

Lahkume **Barcelonast**. Et asjad nii hästi klapivad, siis jõuame lennujaama sellise varuga, et saame Birksiga EasyJeti Berliini lennule A rühmas pardale. Pärast on nii tore vaadata kuidas inimesed hakkavad juba pool tundi enne *bordingu* avamist sabasse võtma ja ootama. Nagu jääks maha muidu. Ja siis tuleme meie, kes oleme kuskil lebotanud ja jalutame neist lihtsalt mööda. Nojah. Aga Estonian Airi saba oli pikk ja venis kangesti. Olime Siljale ja Pillele toeks ootamisel. Sabas oli teisigi eestlasi. Kohtasin teist Pillet kelle ülisõbralikkus lausa ära ehmatas. Olin harjunud rahuliku anonüümsuse ja inimeste ükskõiksusega. Isegi silma ei tahtnud siin maal keegi vaadata. Mitte nagu Omaanis kus valge inimese liikumine kohe tähelepanu äratas ning lapsed *hau aar juu!* hüüdma pani. Pille naases kuuajaliselt stipendiumireisilt Austraaliast. Kadedaks tegi kohe.

Berliinis oli terve maja meie päralt, sest perenaised olid läinud maale mingisse farmi pühi tähistama. Andsime siis maja keskküttesüsteemile vastavalt instruksioonidele sütt ja ootasime sooja. Kuna kõik ümbruskonna poed olid kinni, siis võtsime bensukast õlled ja berliinereid. Olime kuulnud, et need viimased on ilgelt head. Noh, moosipallid on. Midagi ei oska kosta. Õhtul tulid külalised ja Tea ise ka tagasi ning siis nautisime juustusid ja rahvusvahelisi jooke.

24.märts

Hommikul hakkas päike nii kõvasti aknast sisse paistma, et ei jaksanudki liiga kaua magada. Jõudsime lausa kaks korda kohvi juua ning Birksi uue piimavahustajaga piimavahtu sinna peale teha. Tea tegi hommikusöögiks mingi meeletu panniroa kus oli sees tofut, idusid, kapsast, pastat ja kindlasti veel miljon asja. Ja siis S-bahniga kenasti Schönholz – Schöneweide – Schönefeld ja natukese aja pärast olimegi juba Tallinnas.

Linke:

<http://en.wikipedia.org/wiki/Catalonia>
<http://www.pyreneesguide.com/>
<http://www.sagradafamilia.org/eng/>
<http://www.gaudidesigner.com/uk/>
http://en.wikipedia.org/wiki/Homage_to_Catalonia
http://www.salvador-dali.org/en_index.html
<http://cataloniahostel.com>
<http://www.bvg.de/index.php/en/Bvg/Start>
http://et.wikipedia.org/wiki/Kummardus_Katalooniale
<http://www.sirp.ee/2000/06.10.00/Kirjand/kirjand1-1.html>

